DOMSTOLENS DOM (ANDEN AFDELING)
AF 19. MARTS 1975 [1]

Fabrizio Gillet
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 28/74

Sammendrag

1. Tjenestemænd — velerhvervede rettigheder — oprindelse — betingelser — vedtægtsmæssig hjemmel

2. Tjenestemænd — udtræden af tjenesten — fastansatte in lønklasse A 1 og A 2 under den tidligere EKSF-vedtægt fra 1956 — økonomiske fordele — lovlighed (Forordning nr. 2530/72, artikel 5)

3. Tjenestemænd — vederlag — betaling — anden valuta end belgiske francs — devaluering — tjenestemandsvedtægtens artikel 63 — lovlighed

1. Da den retlige forbindelse mellem en tjenestemand og administrationen beror på vedtægten og ikke på en kontrakt, kan tjenestemanden under ingen omstændigheder støtte sig på velerhvervede rettigheder, medmindre den retsstiftende kendsgerning er opstået under en bestemt vedtægt fra tiden, før Fællesskabets myndigheder indførte ændringen.

2. De fordele, der i henhold til artikel 5 i forordning nr. 2530/72 er forbeholdt tjenestemænd, som var fastansat i lønklasserne A 1 eller A 2 under vedtægten af 1956 for personalet ved EKSF, er ganske enkelt gengivet fra vedtægten af 1962, hvorfor de ikke kan anses for at medføre forskelsbehandling.

3. Selv om Rådet skal tilpasse vedtægten til den økonomiske virkelighed og altså træffe foranstaltninger til at afbøde den eventuelle skade, som den tjenestemand, der bor i et land, hvis valuta mærkbart er blevet devalueret, kan lide, medfører denne omstændighed hverken, at artikel 63 i sin nuværende affattelse er ulovlig, eller at den af den grund ikke kan finde anvendelse i den i EØF-traktatens artikel 184 forudsatte betydning.

I sag 28/74

FABRIZIO GILLET, fhv. generaldirektør i Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af advokat Giacomo Antonelli og advokat Filippo Satta, Rom, og med valgt adresse i Luxembourg på advokat Lambert Dupong's kontor, 14/A, rue des Bains,

sagsøger

1 — Processprog: Italiensk.

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af sin juridiske rådgiver, Giorgio Pincherle, og med valgt adresse i Luxembourg hos sin juridiske rådgiver, Pierre Lamoureux, 4, boulevard Royal,

sagsøgt

angående anerkendelse af sagsøgerens krav om, at den godtgørelse, der ydes ved afskedigelse af tjenstlige grunde, fastsættes i henhold til artikel 42 i EKSF-personalevedtægten fra 1956, og at de beløb, der tilkommer ham som godtgørelse, konverteres på grundlag af den reelle paritet mellem den belgiske franc og den italienske lire på udbetalingstidspunktet,

afsiger

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af: afdelingsformanden Mackenzie Stuart (refererende), dommerne H. Kutscher og M. Sørensen,

generaladvokat: H. Mayras
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og parternes anbringender under skriftvekslingen kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb

Fabrizio Gillet blev ansat ved EKSF's Høje Myndighed den 15. januar 1962 i lønklasse 4, 2. løntrin i kategori A, efter at tjenestemandsvedtægten af 1962 var trådt i kraft med tilbagevirkende gyldighed.

Efter at Rådets forordning nr. 2530/72 om indførelse af særlige og midlertidige foranstaltninger vedrørende ansættelse af tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber som følge af nye medlemsstaters tiltrædelse samt tjenestemænds udtræden af tjenesten i disse Fællesskaber var trådt i kraft den 6. december 1972, ansøgte sag-

søgeren om at måtte udtræde af tjenesten i henhold til nævnte forordning. Kommissionen imødekom denne anmodning; udtrædelsestidspunktet blev fastsat til 1. april 1973.

Generaldirektoratet for personale fastsatte senere i henhold til de nærmere regler i artikler 1, 2 og 3 i forordning nr. 2530/72 størrelsen af den godtgørelse, som sagsøgeren havde krav på.

Ved siden af denne metode for beregningen af den månedlige godtgørelse indeholder forordning nr. 2530/72 to andre metoder til beregninger af godtgørelsen, der er langt gunstigere.

I artikel 5, stk. 1 i nævnte forordning bestemmes, at, bortset fra tjenestemænd, der før den 1. januar 1962 var fastansat i lønklasserne A 1 eller A 2 inden for rammerne af EKSF's personalevedtægt, kan forhenværende tjenestemænd ved EKSF anmode om, at deres økonomiske rettigheder opgøres efter artikel 34 i EKSF-vedtægten og artikel 50 i personaleordningen for EKSF. Den gunstigste ordning er den, der er omhandlet i artikel 5, stk. 2, og som gælder for tjenestemænd, der før 1. januar 1962 var fastansat i lønklasse A 1 eller A 2 inden for rammerne af vedtægten for personalet ved EKSF; disse kan anmode om, at deres økonomiske rettigheder opgøres i henhold til artikel 42 i vedtægten for personalet ved EKSF.

Artikel 3, stykkerne 3, 5, 6, 7, 5. afsnit og 8 gælder dog stadig for disse tre beregningsmetoder. I stk. 3 fastsættes den valuta, som godtgørelsen skal udbetales i, og den dertil svarende justeringskoefficient, ved en henvisning til vedtægtens artikel 63, som igen henviser til de af Den internationale Valutafonds pariteter, som var i kraft den 1. januar 1965.

Gillet indgav en klage over opgørelsen af sin godtgørelse; han anførte, at det var reglerne i artikel 42 eller subsidiært i artikel 34 i personaleordningen for EKSF, der skulle anvendes. Herudover krævede han, at hans løn skulle udbetales ham i italienske lire på grundlag af den reelle valutakurs og ikke på grundlag af den gamle valutaparitet fra 1965.

Ved skrivelse af 7. februar 1974 meddelte Kommissionen, at den havde besluttet, at artikel 34 i den tidligere vedtægt for personalet ved EKSF skulle anvendes ved fastsættelsen af godtgørelsen. Kommissionen accepterede således sagsøgerens opfattelse, hvorefter han havde påbegyndt sin tjeneste under den tidligere vedtægt for personalet ved EKSF.

Den 3. maj 1974 har sagsøgeren indgivet nærværende klage.

Skriftvekslingen er forløbet forskriftsmæssigt.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen, 2. afdeling, besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstand:

1. Skrivelsen af 7. februar 1974 annulleres, fordi:
   a) sagsøgerens krav om, at godtgørelsen for afskedigelse af tjenstlige grunde opgøres efter artikel 42 i vedtægten af 1956 for personalet ved EKSF, er blevet afvist i denne skrivelse;
   b) den indeholder et pålæg om, at de beløb, der udbetales som godtgørelse, skal konverteres på grundlag af de af Den internationale Valutafond vedtagne pariteter, der var i kraft den 1. januar 1965;
2. Artikel 5, stk. 1 og om fornødent stk. 2 i forordning nr. 2530/72 annulleres eller erklæres uanvendelig i det omfang denne forordning indebærer en ubillig diskrimination mellem de tjenestemænd, der tiltrådte før, og dem, der tiltrådte efter den 1. januar 1962, og tilsvarende for artikel 99 i EKSF-vedtægten af 1962;

3. under udøvelse af Domstolens prøvelsesret statueres, at Kommissionen er forpligtet til at gøre pensionen op og, indtil dette, sker, fastsætte sagsøgerens godtgørelse på grundlag af artikel 42 i vedtægten af 1956 for personalet ved EKSF og under alle omstændigheder at udbetale de ham tilkommende beløb i Italien efter den officielle valutakurs, der gælder på udbetalingstidspunktet.

Sagsøgte har nedlagt følgende påstand:
1. frifindelse, idet sagsøgerens krav savner fornødent grundlag;
2. sagsøger tilpligtes at bære sagens omkostninger.

III — Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og andre anbringender

Oversigt over de anførte bestemmelser

I *artikel 34* i vedtægten af 1956 for personalet ved EKSF bestemmes, at de ansatte, der er sat på ventepenge,

»i to år har ret til en månedlig godtgørelse svarende til vederlaget efter artikel 47, stk. 1 og i to år til en godtgørelse lig med halvdelen af dette vederlag.

Har disse ansatte været sat på ventepenge i 4 år, pensioneres de forholdsmæssigt efter pensionsordningens bestemmelser«.

Samme vedtægts artikel 42 indeholder følgende bestemmelser om fritagelse for stillingen af tjenstlige grunde:

»enhver, der er ansat i lønklasserne 1-3 inklusive, kan fritages fra deres stilling af tjenstlige grunde.

Denne fritagelse har ikke karakter af en disciplinær foranstaltning.

Den ansatte, der således fritages for tjeneste, og som ikke får en anden stilling i den kategori eller tjenestegruppe, der svarer til hans lønklasse, modtager i tre år en månedlig godtgørelse, der svarer til vederlaget efter artikel 47, stk. 1.

Ved udgangen af denne periode har han ret til en pension, der svarer til den, han ville have opnået ved det fyldte 60 år, såfremt hans samlede antal pensionsgivende ... tjenesteår i denne alder er det dobbelte af det antal tjenesteår, han på fratrædelsestidspunktet har tilbagelagt.

Det samlede antal pensionsgivende tjenesteår kan dog ikke overstige det antal pensionsgivende tjenesteår, som den ansatte ville have erhvervet, såfremt han var forblevet i tjenesten til sit 60. år«.

I *artikel 99* i overgangsbestemmelserne og de afsluttende bestemmelser i vedtægten for tjenestemænd ved EKSF fra 1962 bestemmes bl.a.:

»Den tjenestemand, der er fastansat i medfør af artikel 93, og på hvem reglerne i artikel 41 har fundet anvendelse, kan anmode om, at hans økonomiske rettigheder opgøres i henhold til artikel 34 i den tidligere vedtægt for personalet ved EKSF og artikel 50 i personaleordningen.

Den tjenestemand, på hvem bestemmelserne i artikel 50 har fundet anvendelse, og som før nærværende vedtægts ikrafttræden var fastansat i lønklasserne 1 eller 2 inden for rammerne af den tidligere vedtægt for de ansatte ved EKSF, kan anmode om, at hans økonomiske rettigheder opgøres på grundlag af bestemmelserne i artikel 42 i den tidligere vedtægt for personalet ved EKSF«.

I *artikel 50* i vedtægten for tjenestemænd ved De europæiske Fællesskaber bestemmes:

»Fastansatte tjenestemænd i lønklasserne A 1 og A 2 kan efter ansættelsesmyndighedens afgørelse fritages fra deres stilling af tjenstlige grunde«.

I *artikel 1* i denne vedtægts bilag IV bestemmes:

»Den tjenestemand, som artiklerne 41 og 50 i vedtægten finder anvendelse på, har:
a) i 3 måneder ret til en månedlig godtgørelse svarende til hans grundløn;
b) i en periode, der er afhængig af alder og tjenestetid, på grundlag af den i stk. 3 nedenfor anførte tabel, ret til en månedlig godtgørelse der er lig med:
   — 85 % af hans grundløn for den 4.—6. måned,
   — 70 % af hans grundløn for de følgende fem år,
   — 60 % af hans grundløn for den resterende tid

Udbetalingen af godtgørelse ophører den dag, tjenestemanden fylder 60 år.

Godtgørelsen kan dog udbetales ud over denne alder, dog højst indtil det 65. år, så længe tjenestemanden endnu ikke er nået op på den højeste alderspension.

Grundlønnen i henhold til denne artikel er den grundløn, der anføres i tabellen i artikel 66 i vedtægten, og som er gældende den første dag i den måned, for hvilken godtgørelsen skal fastsættes.

I Rådets forordning nr. 2530/72, der trådte i kraft den 6. december 1972, bestemmes i artikel 1:

»Ledige stillinger kan, uanset artikel 4, stk. 2 og 3, artikel 27, stk. 3, artikel 28, litra d), og artikel 29 i vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber, indtil den 31. december 1973 besættes med statsborgere i Fællesskabernes nye medlemsstater inden for rammerne af de budgetposter, der med henblik herpå er afsat på listen over stillinger, eller som er blevet frigjort ved anvendelse af de foranstaltninger vedrørende udtræden af tjenesten, der er omhandlet i denne forordning.

I den samme periode og under de samme betingelser som i foregående afsnit kan ledige stillinger i lønklasse A 1 og A 2 dog besættes ved udnævnelse af statsborgere i de oprindelige medlemsstater«.

I *artikel 2*, stk. 1 bestemmes:

»Af tjenstlige grunde og under hensyntagen til det behov, der opstår som følge af nye medlemsstaters tiltrædelse af De europæiske Fællesskaber, bemyndiges Fællesskabernes institutioner til indtil den 30. juni 1973 at træffe foranstaltninger vedrørende udtræden af tjenesten i henhold til artikel 47 i vedtægten for deres tjenestemænd i lønklasserne A 1/A 5 inklusive på de nedenfor fastsatte betingelser.«

I *artikel 3*, stk. 1 bestemmes

»Den tjenestemand, der berøres af den i artikel 2, stk. 1, omhandlede foranstaltning, har
a) i en periode på et år ret til en månedlig godtgørelse lig med det senest oppebårne vederlag;
b) i en periode, der fastsættes på grundlag af tabellen i stk. 2, ret til en månedlig godtgørelse på
   — 80 % af grundlønnen i de følgende 30 måneder;
   — 70 % af grundlønnen i den efterfølgende periode.

Retten til godtgørelse ophører senest den dag, tjenestemanden fylder 65 år. Når tjenestemanden har erhvervet ret til højeste pension inden det 65. år, kan han fortsat oppebære godtgørelsen indtil udgangen af den måned, i hvilken han fylder 65 år. Den grundløn, der skal tages i betragtning ved fastsættelse af godtgørelserne i dette stykke, er den grundløn, der er gældende den første dag i den måned, for hvilken godtgørelsen skal udbetales.«

I *artikel 3*, stk. 3 bestemmes:

»Godtgørelsen i stk. 1 korrigeres med den koefficient, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 82, stk. 1, andet afsnit, i vedtægten, for det land i Fællesskaberne, hvor den berettigede godtgør at have bopæl.

Såfremt den godtgørelsesberettigede bosætter sig i et land uden for Fællesska-

berne, korrigeres godtgørelsen med den koefficient, der gælder for Belgien.

Godtgørelsen udtrykkes i belgiske francs. Den udbetales i det lands valuta, hvor den berettigede er bosat.

En godtgørelse, der udbetales i en anden valuta end belgiske francs, beregnes på grundlag af de pariteter, der er omhandlet i artikel 63, stk. 3, i vedtægten.«

I *artikel 5,* stk. 1 bestemmes:

»De tjenestemænd, der er omhandlet i artikel 2, sidste stykke, i forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 259/68 samt artikel 102, stk. 5, i vedtægten med undtagelse af de tjenestemænd, der for den 1. januar 1962 var fastansat i lønklasserne A 1 eller A 2 inden for rammerne af vedtægten for personalet i Det europæiske Kul- og Stålfællesskab, og på hvem de i artikel 2, stk. 1, omhandlede foranstaltninger finder anvendelse, kan anmode om, at deres økonomiske rettigheder opgøres i henhold til bestemmelserne i artikel 34 i vedtægten for personalet ved Det europæiske Kul- og Stålfællesskab og i artikel 50 i personaleordningen for Det europæiske Kul- og Stålfællesskab.«

I *artikel 5,* stk. 2 bestemmes:

»De tjenestemænd, der før den 1. januar 1962 var fastansat i lønklasserne A 1 eller A 2 inden for rammerne af vedtægten for personalet i Det europæiske Kul- og Stålfællesskab, og på hvem de i artikel 2, stk. 1, omhandlede foranstaltninger finder anvendelse, kan anmode om, at deres økonomiske rettigheder opgøres på grundlag af bestemmelserne i artikel 42 i vedtægten for personalet i Det europæiske Kul- og Stålfællesskab.«

I *artikel 63* i vedtægten for tjenestemænd ved De europæiske Fællesskaber bestemmes:

»Tjenestemandens vederlag lyder på belgiske francs.

Det udbetales i det lands valuta, hvor tjenestemanden gør tjeneste.

Vederlag udbetalt i en anden valuta end belgiske francs, beregnes på grundlag af de af Den internationale Valutafond vedtagne pariteter, som var i kraft den 1. januar 1965.«

Sammenfatning af søgsmålsgrunde, indsigelser og andre anbringender

A — Vedrørende det første spørgsmål (Kravet om, at godtgørelsen skal beregnes på grundlag af artikel 42 i vedtægten af 1956 for personalet ved EKSF)

Sagsøgeren har fremsat to søgsmålsgrunde imod Kommissionens afvisning af at imødekomme hans anmodning:

— Kommissionen har overtrådt sine beføjelser, idet der er udøvet forskelsbehandling,

— Kommissionen har overtrådt sine beføjelser, idet kontraktmæssige rettigheder er tilsidesat.

Vedrørende den første søgsmålsgrund

Sagsøgeren har anført, at forordning nr. 2530/72 indeholder forskellige bestemmelser for tjenestemænd i samme lønklasse; dette må medføre, at den anfægtede beslutning skal annulleres, da artikel 5, stk. 1 og 2 ikke kan finde anvendelse, i det omfang den ligger til grund for nævnte forskelsbehandling.

Sagsøgeren har understreget, at bestemmelserne i forordning nr. 2530/72 må betegnes som ganske exceptionelle inden for reglerne om fritagelse fra stillingen af tjenstlige grunde.

Skønt den grundlæggende situationslighed for tjenestemænd i lønklasse A 1 til A 5 formelt er bekræftet i forordning nr. 2530/72, idet det i artikel 2 bestemmes, at alle tjenestemænd i lønklasserne A 1/A 5 skal behandles ens, indeholder artikel 5 to forskellige ordninger for tjenestemænd, der har været ansat ved EKSF:

for de tjenestemænd, der blev ansat under den tidligere vedtægtsordning i EKSF gælder der én ordning, mens der for dem, der nåede at blive indplaceret i lønklasse A 1 eller A 2 før 1. januar 1962, gælder en anden, langt gunstigere ordning.

Det er netop denne sondring, som sagsøgeren har gjort indsigelse imod ved at anføre, at han bør nyde samme ret som de tjenestemænd, der blev ansat i lønklasse A 1 eller A 2 under den tidligere personalevedtægt, skønt han først blev ansat i lønklasse A 2 den 1. august 1965.

Vedrørende den anden søgsmålsgrund

Sagsøgeren hat anført, at han, eftersom han var ansat i lønklasse A 1 ved sin udtræden af tjeneste, har ret til at kræve, at artikel 42 i den tidligere EKSF-vedtægt skal finde anvendelse.

Ingen af bestemmelserne i den tidligere EKSF-vedtægt kan ændres ensidigt, når de først er medtaget i en arbejdskontrakt.

Eftersom vedtægtsordningen fra 1956 har været gældende for ham, kan hans krav om, at artikel 42 skal finde anvendelse, ikke arbitrært afskæres ud fra den betragtning, at han den 31. december 1962 hverken var indplaceret i A 1 eller A 2.

Sagsøgeren har ikke bestridt, at artikel 99 i overgangsbestemmelserne efter ordlyden begrænser rækkevidden af artikel 42 til de tjenestemænd, der var ansat i lønklasse A 1 eller A 2 den 1. december 1962, men han har anført, at artikel 99 ikke kan læses uafhængigt af artikel 92.

Da artikel 99 efter sit indhold udtrykkeligt skal gælde for de tjenestemænd, der var ansat i lønklasse A 1 og A 2 den 31. december 1961, vil den være ulovlig i det omfang, den bruges til et angreb på de tjenestemænds kontraktsmæssige rettigheder, der senere blev ansat i A 1 eller A 2.

I afgørelsen i sagen *Pasetti-Bombardella* (Recueil 1969, s. 235) har Domstolen benægtet, at de tjenestemænd, der var ansat i A 3 under den tidligere vedtægtsordning, har ret til en opgørelse efter artikel 42, hvorefter også tjenestemænd i lønklasse A 3 kunne fritages fra deres stilling af tjenstlige grunde, men denne dom vedrører kun det tilfælde, hvor personaleordningen for ansatte i A 3 ændredes *til disses fordel* således, at deres ansættelse blev sikker, og således at den lønmæssige begunstigelse, der var forbundet med den usikre ansættelse, følgelig blev ophævet.

Sagsøgeren har ikke bestridt, at en ordret fortolkning af artikel 99 vil gå ham imod, men i så fald kommer man ikke uden om, at denne bestemmelse er udtryk for en ulovlig forskelsbehandling: dels gøres der i bestemmelsen uden grund forskel på tjenestemænd i lønklasse A 3/A 5 og tjenestemænd i A 1/A 2, idet den ret, de førstnævnte har erhvervet til fordelen efter artikel 34, undtagelsesfrit anerkendes, mens de tjenestemænd, der ikke havde nået lønklasse A 1 og A 2 den 31. december 1961, nægtes den tilsvarende fordel i artikel 42; dels medfører reglen uden grund en forskelsbehandling af senere udnævnte tjenestemænd i samme lønklasse, idet der udledes forskellige pensionsordninger af en og samme foranstaltning — fritagelse fra stillingen af tjenstlige grunde.

Artikel 99 vil kunne opfattes som lovlig, såfremt den fortolkes således, at den gunstigste ordning efter vedtægten af 1956 fortsat skal gælde for tjenestemændene.

Kommissionen har anført følgende

Vedrørende den første søgsmålsgrund

Kommissionen har svaret, at hvis forhenværende EKSF-tjenestemænd behandles anderledes end øvrige tjenstemænd, sker dette kun på den måde, at forhenværende EKSF-tjenstemænd får en bedre behandling. Den forskelsbehandling, der i forhold til de øvrige EKSF-tjenestemænd sker af de tjenestemænd i lønklasserne A 1 og A 2, som var under EKSF-vedtægten fra 1956, har hjemmel i artikel 99 i overgangsbestemmelserne.

Denne vedtægtsbestemmelses *ratio juris* er, at der tilvejebringes en mere eller mindre privilegeret behandling i forhold til den større eller mindre risiko for at miste stillingen. Dette er en ganske legal grund.

Da det drejer sig om en undtagelse, må bestemmelsen fortolkes snævert.

Vedrørende den anden søgsmålsgrund

Kommissionen har fremhævet, at forholdet mellem en tjenestemand og administrationen beror på vedtægten og ikke på en kontrakt.

Det er almindeligt anerkendt, at administration frit kan ændre sine ansattes arbejdsvilkår. I øvrigt har man ikke gjort brug af denne mulighed i det foreliggende tilfælde, eftersom overgangsbestemmelserne allerede indeholdt en anderledes og mere gunstig behandling end den, der følger af de nye vedtægtsbestemmelser.

Sagsøgerens klagepunkter savner altså fornødent grundlag, da de fællesskabsretlige bestemmelser under alle omstændigheder er blevet korrekt anvendt på ham.

Tjenestemændene kan ikke påberåbe sig at have velerhvervede rettigheder, medmindre den retsstiftende kendsgerning er opstået under en bestemt vedtægt, der skal være udstedt før det tidspunkt, fællesskabsmyndigheden indførte ændringen: forslag til afgørelse fra generaladvokat Mayras i sagen *Reinarz* mod *Kommissionen* og *Becker* mod *Kommissionen* (5/74, 10/74, Sml. 1974) og fra Gand i sagen *Pasetti* mod *Kommissionen* (Recueil 1969, s. 251).

B — Vedrørende det andet spørgsmål (Paritetsspørgsmålet)

Sagsøgeren har anført, at den omstændighed, at pariteterne fra 1965 anvendes over for ham i dag, skaber en ugrundet berigelse for Kommissionen.

Efter sagsøgeren kan man ikke antage, at justeringskoefficienten indeholder kompensation for paritetsforskellen. Den skal tværtimod udligne forskellene i leveomkostninger.

Betingelsen for, at justeringskoefficienten kan anvendes hensigtsmæssigt, er, at der er paritet mellem de vederlag, der udbetales på de forskellige tjenestesteder. Der må være en fast målestok for konvertering af valutaerne, som, idet alle vederlag forudsættes lige store, og der ikke tages hensyn til den valuta, disse er udtrykt i, gør det muligt at konstatere, at leveomkostningerne i landet A er større eller mindre end i landet B.

Selv om en valutas interne købekraft ikke har nogen sammenhæng med den ordning, hvorefter dens internationale paritet beregnes, er det dog ikke desto mindre ubestrideligt, at de to fænomener er tæt forbundet, og at et stort tab i valutaens ydre værdi svarer til en høj inflationsrate.

I en tid, hvor valutakurserne svinger, betyder anvendelse af valutakurser fra 1965, at tjenestemænd, der er statsborgere i lande, hvis valutaer er blevet revalueret, får en ekstra gevinst uden nogen sammenhæng med de pågældendes arbejdsindsats. Fulgte man Kommissionens opfattelse, kunne visse tjenestemænd skaffe sig fordele ved at lade deres lønninger eller godtgørelser udbetale i Tyskland i mark til 1965-kursen og dernæst veksle dem om til lire eller engelske pund til en kurs, der i 1974 er næsten fordoblet.

Det er klart, at dette ville medføre en utilsigtet forskelsbehandling mellem forskellige grupper af tjenestemænd.

For at understrege den vedtægtsmæssige ordnings absurditet har sagsøgeren oplyst, at der i alle andre sektorer anvendes udligningsbeløb, og at Den europæiske Investeringsbank i sine opgørelser anvender reelle pariteter.

Kommissionen har anført, at justeringskoefficienterne blev indført for at afbøde virk-

ningerne af ændringer i valutakurserne og for at give lige store lønninger samme købekraft. Kursforkellene på internationalt plan er ikke relevante. Man måtte drage omsorg for, at de tjenestemænd, der blev betalt i mark, i franske francs eller i italienske lire, fik samme realløn som de tjenestemænd, der blev betalt i belgiske francs. Justeringskoefficienterne skulle opfange inflationens fremstød.

Spørgsmålet om en ugrundet berigelse kan ikke opstå i det foreliggende tilfælde, da dette begreb er af privatretlig karakter, og den påståede berigelse har hjemmel i en udtrykkelig bestemmelse, nemlig vedtægtens artikel 63.

I praksis kan vedtægtens artikel 63 kun anvendes på den måde, at Kommissionen må henholde sig til en ordning med officielle pariteter. Det er klart, at beregningen af de forskelle i vederlagene, der må fastsættes på grund af leveomkostningerne de forskellige tjenestesteder (artikel 64), må støttes på en eller anden fast faktor.

Efter den nuværende ordning er det ikke blot stigninger i leveomkostningerne af interne årsager, der giver sig udslag i grundlønnens justeringskoefficient, men også andre faktorer, såsom de forskellige valutaers devaluering eller revaluering, der har indflydelse på lønnens størrelse.

Som eksempel på justeringskoefficientens virkemåde har Kommissionen forklaret, at prisstigningen i Italien på dejvarer til fødevarebrug blandt andet skyldtes, at de importerede råvarer steg, først og fremmest som følge af den italienske lires værdiforringelse, hvilket betyder, at devalueringen af liren har haft en indflydelse på den omhandlede pris, som der gennem justeringskoefficienten er taget hensyn til.

Værdien af de lire, der udbetales sagsøgeren, er beregnet ud fra den italienske lires reelle købekraft i forhold til den belgiske franc, der tjener som sammenligningsgrundlag, hvorimod værdien af de francs, som sagsøgeren køber på det frie marked, kun er beregnet ud fra lirens værdi på det internationale valutamarked, der ligger under for påvirkninger, som kan medføre betydelige ændringer i valutaens reelle værdi.

De internationale organisationer, der skal lønne deres tjenestemænd i tjenestestedets valuta til den frie kurs, må sideløbende regulere de således beregnede lønninger med andre midler, eftersom den frie kurs ikke i tilstrækkeligt omfang afspejler de faktiske forhold i det pågældende land. Den ordning, som Fællesskabet har indført, er lettere at anvende og mere rimelig.

De monetære udligningsbeløb, der anvendes i Fællesskabets landbrugsordninger, er ikke relevante: det er velkendt, at de omhandlede beløb skal støtte samhandelen inden for Fællesskabet og fremme Fællesskabets landbrugsproduktion.

Det er heller ikke relevant, at Den europæiske Investeringsbank også anvender pariteter, der adskiller sig fra de af Den internationale Valutafond anerkendte.

Mundtlige forhandlinger

Sagsøgeren, repræsenteret af advokat Filippo Satta, og Kommissionen, repræsenteret af Giorgio Pincherle, har fremsat mundtlige indlæg i retsmødet den 5. december 1974.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 25. februar 1975.

Præmisser

1 Ved stævning indleveret den 3. maj 1974 har sagsøgeren anlagt sag ved Domstolen om annullation af Kommissionens skrivelse af 7. februar 1974, hvori

Kommissionen afviser hans anmodning om, at den godtgørelse, som han er berettiget til i medfør af forordning nr. 2530/72 (EFT-specialudgave 1972, 1.-8. december; org. ref. JO nr. L 272, s. 1), må blive opgjort efter artikel 42 i vedtægten af 1956 for de ansatte ved EKSF og konverteret til italienske lire efter den officielle valutakurs på det tidspunkt, godtgørelsen udbetales.

Vedrørende det første proceskrav

2 Sagsøgeren har anført, at artikel 5, stk. 1 og 2 forordning nr. 2530/72 er udtryk for en ulovlig forskelsbehandling, idet disse bestemmelser for tjenestemænd i lønklasse A 1 eller A 2, der blev ansat under vedtægten af 1956 for personalet ved EKSF, og som er udtrådt af tjenesten på samme betingelser, indeholder to forskellige økonomiske ordninger, alt efter om de pågældende tjenestemænd var fastansat eller ikke i en af disse lønklasser, da vedtægten for tjenestemænd ved EKSF trådte i kraft den 1. januar 1962;

3 derudover har han gjort gældende, at der, såfremt han ikke anses for berettiget efter artikel 42 i vedtægten for personalet ved EKSF, som var den ordning, han blev ansat under, vil ske en tilsidesættelse af hans kontraktmæssige krav på, at denne artikel i sin helhed anvendes på ham i tilfælde af, at han, efter senere at være blevet forfremmet til lønklasse A 1 og A 2, udtræder af tjenesten på en måde, der svarer til en fritagelse fra stillingen af tjenstlige grunde.

4 Imidlertid beror den retlige forbindelse mellem en tjenestemand og administrationen på vedtægten og ikke på en kontrakt;

5 tjenestemanden kan under ingen omstændigheder støtte sig på velerhvervede rettigheder, medmindre den retsstiftende kendsgerning er opstået under en bestemt vedtægt fra tiden, før Fællesskabets myndigheder indførte ændringen.

6 Der er intet grundlag for at anfægte gyldigheden af en overgangsbestemmelse, som vedrører en tjenestemands økonomiske rettigheder ved hans udtræden af tjenesten efter at have været undergivet en ny vedtægtsordning, og som har til formål at forhindre, at denne tjenestemand i økonomisk henseende stilles ringere, end hvis han havde forladt tjenesten, før den nye ordning trådte i kraft.

7 Når forordning nr. 2530/72 indeholder to forskellige økonomiske ordninger for tjenestemænd, der er udtrådt af tjenesten under samme omstændigheder, skyldes dette, at forordningens forfattere har taget hensyn til, at visse af disse tjenestemænd, først og fremmest med hjemmel i artikel 99 i overgangsbestemmelserne i vedtægten af 1962 for tjenestemænd ved EKSF men desuden i artikel 2, stk. 2 i forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 259/68 (EFT-specialudgave 1968; org. ref. JO nr. L 56 af 4. 3. 1968), har krav på, at særlige vedtægtsbestemmelser finder anvendelse.

8 De fordele, der i henhold til artikel 5 i forordning nr. 2530/72 er forbeholdt tjenestemænd, som var fastansat i lønklasserne A 1 eller A 2 under vedtægten af 1956 for personalet ved EKSF, er ganske enkelt gengivet fra vedtægten af 1962, hvorfor de ikke kan anses for at medføre forskelsbehandling;

9 det første proceskrav kan følgelig ikke tages til følge.

Vedrørende det andet proceskrav

10 Sagsøgeren hat gjort gældende, at vedtægtens artikel 63, hvorefter vederlag udbetalt i en anden valuta end belgiske francs, skal beregnes på grundlag af de af Den internationale Valutafond vedtagne pariteter, som var i kraft 1. januar 1965, ikke kan finde anvendelse på fastsættelsen af hans godtgørelse;

11 han har anført, at den nuværende anvendelse af nævnte bestemmelse ved fastsættelse af en godtgørelse, der skal udbetales i italienske lire, selv om denne valuta er blevet betydeligt devalueret efter førnævnte dato, er en overtrædelse af grundsætningen om ligelig behandling af tjenestemændene og altså ulovlig.

12 Efter vedtægtens artikel 64 skal tjenestemandens vederlag korrigeres med en koefficient, der beregnes ud fra de forskellige tjenestesteders levevilkår;

13 efter artikel 65 træffer Rådet i tilfælde af en væsentlig ændring i leveomkostningerne inden for en frist på højst to måneder afgørelse om tilpasning af justeringskoefficienten, og eventuelt om dette skal ske med tilbagevirkende kraft.

14 Den her indførte ordning, der hviler på de i artikel 63 omhandlede faste pariteter, skal sikre, at samtlige tjenestemænds vederlag reelt har samme købekraft uanset tjenestested eller bopæl;

15 i perioder med ustabile valutakurser er det dog muligt, at disse bestemmelsers formål ikke ganske kan opfyldes;

16 selv om Rådet skal tilpasse vedtægten til den økonomiske virkelighed og altså træffe foranstaltninger til at afbøde den eventuelle skade, som den tjenestemand, der bor i et land, hvis valuta mærkbart er blevet devalueret, kan lide, medfører denne omstændighed hverken, at artikel 63 i sin nuværende affattelse er ulovlig, eller at den af den grund ikke kan finde anvendelse i den i EØF-traktatens artikel 184 forudsatte betydning;

17 det andet proceskrav kan følgelig ikke tages til følge.

Vedrørende sagsomkostningerne

18 Sagsøgeren har ikke fået medhold i sin klage;

i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2 dømmes den part, som ikke får medhold, til at bære sagens omkostninger;

19 i henhold til procesreglementets artikel 70 skal institutionerne dog selv bære de udgifter, de har afholdt i sager vedrørende de ansatte i Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser,

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. Kommissionen for De europæiske Fællesskaber frifindes;

2. ingen af parterne betaler sagsomkostninger til den anden part.

Mackenzie Stuart Kutscher Sørensen

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 19. marts 1975.

A. van Houtte
Justitssekretær

Mackenzie Stuart
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT H. MAYRAS FREMSAT DEN 25. FEBRUAR 1975 [1]

Høje Ret.

Fabrizio Gillet blev ansat af Kul- og Stålfællesskabets Høje Myndighed i 1962, hvor han fik en strålende omend relativt kortvarig karriere.

Som prøveansat begyndte kan sin tjeneste den 15. januar 1962 på et højt niveau, eftersom han tilhørte kategori A og var indplaceret i lønklasse 4, andet trin.

Efter den 15. juli s.å. at være blevet fastansat skulle han slutte i lønklasse A 1 som direktør ved Kommissionen.

Kort før de tre nye medlemsstater den 1. januar 1973 indtrådte i Fællesskabet, besluttede Rådet ved forordning nr. 2530 af 4. december 1972 »midlertidigt at træffe særlige foranstaltninger med henblik på at begunstige ansættelse af statsborgere fra disse stater i Fællesskabets institutioner«.

På tilsvarende vis blev der truffet de fornødne foranstaltninger til, at der kunne ske afgang fra de øverste lønklasser for at frigøre visse stillinger.

Således bestemmes det i forordningens artikel 2: »Af tjenstlige grunde og under hensyntagen til det behov, der opstår som følge af nye medlemsstaters tiltrædelse af De europæiske Fællesskaber, bemyndiges... institutioner[ne] til indtil den 30. juni 1973 at træffe foranstaltninger vedrørende udtræden af tjenesten i henhold til artikel 47 i vedtægten for deres tjenestemænd i lønklasserne A 1/A 5 inklusive ...«.

I artikel 3, stk. 1 i samme forordning fastsættes rettighederne for de tjene-

1 — Oversat fra fransk.